

РЕШЕНИЕ

№ 119

гр. София, 08.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 07.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **4499** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно – процесуалния кодекс, във връзка с чл. 72, ал.4 Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ и с § 149, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на АПК (ДВ, бр. 77 от 2018 г.).

Образувано е по жалба на С. С. Ш. от [населено място] срещу Заповед за задържане на лице № 226з-3015 / 16.10.2018 г. на Полицейски орган при 02 РУ – СДВР – инсп. В. Д., с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР при данни за извършено престъпление - притежание на наркотично вещество, се нарежда задържането ѝ за срок до 24 часа в помещение за временно задържане, въз основа на която е била задържана от 10,55 ч. до 17,35 ч. на 16.10.2018 г.

Производството е образувано след отмяна на Решение № 3057 / 08.05.2019 г. по а.д. № 12002 / 2018 г. на АССГ, 39 състав и в изпълнение на решение по а.д. № 5402 / 07.05.2020 г. по а.д. № 8852 / 2019 г. на ВАС, пето отд.

В жалбата, подадена чрез пълномощник адв. Х., се твърди, че издадената заповед е неправилна, незаконосъобразна и издадена в нарушение на установените правила. Сочи се, че не са изложени фактически и правни основания за задържането, вкл. няма обосновка за причинно-следствена връзка между деянието и задържаното лице. Твърди се липсата на необходимост от задържането, както и на данни за извършено престъпление. Моли заповедта да бъде отменена. В проведеното пред настоящия състав заседание, жалбоподателката не се явява и не изпраща представител.

Ответникът, Полицейски орган при 02 РУ – СДВР – инсп. В. Д., чрез процесуален представител юрк. П., излага съображения за неоснователност на жалбата и законосъобразност на издадената заповед. Моли съда да отхвърли жалбата, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМИ.

Подадена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лице с активна процесуална легитимация – адресат на оспорвания административен акт и в срок.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и като събра и прецени в тяхната съвкупност всички представени по делото писмени доказателства, вкл. и представените от административния орган и приетите при в касационното производство по а.д. № 8852 / 2019 г. на ВАС такива, съдържащи материалите по досъдебното производство от Софийска районна прокуратура, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган - това е полицейски орган, на когото изрично по силата на чл.72 ЗМВР, е предоставено правото да издава заповеди за задържане на лице при наличие на визираните в нормата на чл.72 ЗМВР предпоставки.

Заповедите за задържане на лице се издават от полицейски органи, а такива според разпоредбата на чл.57, ал.1 ЗМВР са органите на Главна дирекция "Криминална полиция", Главна дирекция "Охранителна полиция", Главна дирекция "Гранична полиция", Областните дирекции, Специализирания отряд за борба с тероризма, Дирекция "Сигурност" на Министерството на вътрешните работи и звената "Общинска полиция", които пряко осъществяват някои от дейностите по чл.6, ал.1, т.1 - 3, 6 и 7 /при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на Областна дирекция на МВР/.

Лицето, подписало заповедта, изпълнява длъжността младши инспектор полицай в група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ при 02-ро РУ на СДВР, предвид което е между лицата, които по силата на горната разпоредба имат качеството на полицейски орган.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма на административния акт.

Заповедта съдържа предвидените в чл.74 ЗМВР задължителни реквизити - името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, основанието за задържането, данни, индивидуализиращи задържаното лице, датата и часът на задържането, ограничаването на правата на лицето по чл.72 ЗМВР, както и правото му да обжалва пред съда законността на задържането, на адвокатска защита от момента на задържането, на медицинска помощ, на телефонно обаждане.

Предвид горното, не са налице основания за отмяна / обявяване на нищожност на заповедта на основание чл.146, т.1, т.2 от АПК.

При преглед на административната преписка и приложените по делото доказателства, съдът счита, че не са налице и съществени процесуални нарушения, които да бъдат основание за отмяна на заповедта по чл.146, т.3 от АПК, съответно че заповедта е издадена в съответствие с материалния закон и целта на същия, с оглед на което заповедта не подлежи на отмяна и съгласно чл.146, т.4 и т.5 от АПК.

Основанието, на което е издадена оспорената заповед е това по чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР - разпоредба, предоставяща възможност на полицейския орган по негова преценка да задържи лице, „за което има данни за извършено престъпление“, като заповедта е мотивирана и от фактическа страна, като в нея е посочено, че се издава при данни за извършено престъпление - „притежание на наркотично вещество“.

За прилагане на нормата е достатъчно наличие на данни за извършено престъпление и данни то да е извършено от задържаното лице, без дори да е необходимо да се уточнява характера на престъплението, като тези данни следва да са налични преди издаване на заповедта за задържане.

Прилагането на ограничителната мярка, регламентирана в чл. 72, ал. 1 от ЗМВР, не е обвързано по никакъв начин с мерките за неотклонение, уредени в НПК, тъй като за първото е необходимо само наличие на данни за извършено от лицето престъпление, а за вземане на мярка за неотклонение процесуалните правила по чл. 56, ал. 1 от НПК изискват качество на обвиняем, наличие на доказателствата по делото от които може да се направи обосновано предположение, че лицето е извършило престъплението и основание по чл. 57 от НПК.

Задържането като принудителна мярка се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъплението или с цел да се предотврати възможност на лицето да се укрие и спрямо него да може да бъде проведено наказателно преследване.

За да упражни правомощието си по чл.72 ЗМВР, е достатъчно полицейският орган да разполага с данни за извършено престъпление /независимо от какъв характер е - от частен или общ/ и без да е необходимо да съществуват достатъчно доказателства, установяващи виновността и отговорността на лицето, а е достатъчно само предположение за извършено престъпление. Това следва и от обстоятелството, че една от основните функции на полицейските органи, съгласно разпоредбата на чл.70 ЗМВР е освен да предотвратяват, и да разкриват престъпления.

Следователно, за да бъде законосъобразна наложената принудителна административна мярка, към административната преписка трябва да има само данни, от които да може да се направи обосновано предположение, че лицето може да е извършило престъпление.

В настоящия случай такива се съдържат в административната преписка като според константната съдебна практика за мотиви на акта следва да бъдат възприети и доказателствата за всички извършени процесуални действия в хода на административното производство.

От доказателствата по делото е видно, че на 16.10.2018 г. около 10.55 ч. при слизване от автобус от [населено място] на Ц. автогара С., жалбоподателката С. Ш. била спряна от полицаи В. Д. и полицаи Н. К. по техни думи, тъй като имала „съмнително поведение“ / Докладна записка № 226рек-227 / 16.10.2018 г. и протоколи за разпит на свидетел от същата дата/. Била проверена личната ѝ карта и в разговор с нея, когато ѝ попитали дали носи в себе си нещо забранено от закона, отговорила, че в дамската си чанта носи малко амфетамин, които бил за лична употреба и ще го предаде доброволно.

Видно от Протокол за доброволно предаване от 16.10.2018 г. бил предаден е бил брой полиетиленов плик, съдържащ бяло прахообразно вещество. В протокола в графа пояснения на предаваният има текст, изписан от С. Ш. със съдържание: „Предавам прозрачно полиетиленово пликче, което съдържа малко амфетамин, което ми е за

лична употреба“. Протоколът е подписан от нея.

Към преписката е приложено и Обяснение от С. Ш. от същата дата, в което сочи, че е слязла на Ц. гара, като пътувала от Б., където била при приятели. Като слязла от автобуса са я спрели за проверка полицаи. Представила си личната карта и я попитали дали има в себе си нещо забранено от закона. Казва, че имала в себе си малко бял прах, който била оставила в портмонето си, сложен в малко прозрачно полиетиленото пликче. Предала това пликче на полицаите доброволно. Твърди, че не знае какъв е точно този прах. Дал ѝ го напълно непознат мъж в дискотека в Б., където излязла с приятели и се била напила. Мъжът се доближил до нея и пхнал нещо в ръката ѝ и казал нещо от сорта „Искаш ли да се енергизираш“. Несъзнателно го прибрала в портфейла и го забравила, като не е давала пари за него и не употребява изобщо наркотични вещества.

И Протоколът за доброволно предаване, с изписаното от Ш. пояснение, и обясненията на Ш. са приети като доказателство по делото, без да бъдат оспорени по предвидения процесуален ред.

И двата документа, макар и с известни промени в показанията на лицето, потвърждават държането у същата на вещество, за което е налице основателно съмнение, че представлява наркотично вещество, съответно забранено от закона и за което може да се предполага, с достатъчна вероятност, че е предмет на престъпление по чл.354а от НК.

Образувано било бързо досъдебно производство № 2273 / 2018 г. по описа на 02 РУ на СДВР.

Както бе посочено по-горе, извършени са в него и следствени действия – снети са обяснения на задържането лице, извършени са два разпита на задържалите ѝ полицаи и е предадено вещество за анализ.

Противно на твърденията в жалбата още на същия ден е изготвена и експертна справка № 3506-Х/2018 от 16.10.2018 г., която установява, че прахообразното вещество е с количество от 0,06 гр. и „дава оцветяване, характерно за кокаин“.

На същия ден в 17.35 ч. жалбоподателката е освободена.

При горните доказателства, съдът счита, че е спазено и изведеното от практиката на ЕСПЧ условие за законосъобразност на задържането, налагането на ПАМ да се основава на подозрение, което "се базира на разумни основания, като съществена част от защитата срещу произволен арест и задържане".

Описаните в материалите по делото факти и обстоятелства релевират наличието на конкретни и обективни данни, сочещи на обосновано предположение, че лицето, спрямо което е постановено задържането по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, има вероятност и е възможно да е съпричастно към извършването на престъпление.

И Протоколът за доброволно предаване, с изписаното от Ш. пояснение, и Обясненията на Ш. са приети като доказателство по делото, без да бъдат оспорени по предвидения процесуален ред. И двата документа, макар и с известни промени в показанията на лицето, потвърждават държането у същата на вещество, за което е налице основателно съмнение, че представлява наркотично вещество, съответно забранено от закона и за което може да се предполага, с достатъчна вероятност, че е предмет на престъпление по чл.354а от НК.

Всъщност, от Постановлението за прекратяване на НП от 19.10.2018 г. на Прокурор то СРП е видно, че действително е бил осъществен състав на престъпление по чл.354а, ал.5, вр. ал.3 от НК, свързан с държане на високорисково наркотично вещество, но

случаят е приет за маловажен само предвид малкото количество и ниската стойност на инкриминираното вещество.

Предвид горното, съдът счита, че полицейският орган правилно е упражнил правомощията си по чл.72 ЗМВР и правилно при наличието на основанието по чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР е задържало лице, за което е имало данни, че е извършител на престъпление .

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона – в случая да се разкриват престъпления, като временно се ограничават правата му, в това число и правото му на свободно придвижване.

Задържането по чл. 72 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка,. Задържането на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява по смисъла на чл. 22 ЗАНН принудителна административна мярка, която в зависимост от конкретният случай би могла да има превантивен или преустановителен характер и се предприема било с цел да се предотвратят вредните последици от извършено престъпление, било за да осуети прикриването на престъплението, да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие, както и с цел започването на разследване срещу вероятния извършител.

В случая, след установяване на самоличността на лицето, същото е задържано за времето, необходимо за осъществени дължимите процесуално-следствени действия по установяване на престъпление и съпричастността на лицето към него, което съвпада с правното основание и целта на задържането по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Задържането е много под допустимото по закон време от 24 часа – 10,55 ч. до 17,35 ч. на същия ден, като в рамките на това време са извършени описаните по-горе следствени действия.

Ограничаването на правата на жалбоподателя е за постигане на предвидени в закона цели: в случая за разкриване на престъпления и да се попречи на извършителя да се укрие.

По този начин са спазени изискванията на чл. 5, ал. 1, б. "с" от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС), като ограничаването на правата на жалбоподателя не е по-значително от необходимото за целта (в горния смисъл решение № 5070 от 24.04.2017 г. на ВАС по адм. д. № 3527/2016 г., решение № 7349 от 13.06.2017 г. на ВАС по адм. д. № 3903/2016 г.; решение № 13906 от 19.12.2016 г. на ВАС по адм. д. № 11066/2015 г.; решение № 363 от 12.01.2017 г. на ВАС по адм. д. № 10527/2015 г. и др.)

Предвид изложеното, съдът в настоящия му състав намира, че оспореният акт е законосъобразен – издаден от компетентен орган, в предвидената форма, при отсъствие на допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта му, с оглед което подадената срещу него жалба като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 143, ал.4 АПК, ответникът има право на разноски, каквито процесуалният представител своевременно е поискал в съдебно заседание. При отхвърляне на жалбата е основателна претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, каквото съдът счита, че следва да присъди в минимален размер от 100 лв., съгласно Наредбата за правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, във връзка с чл. 72, ал.4 Закона за

министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ и с § 149, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на АПК (ДВ, бр. 77 от 2018 г.), Административен съд София-град, Второ отделение, 35-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. Ш. от [населено място] срещу Заповед за задържане на лице № 226з-3015 / 16.10.2018 г. на полицейски орган при 02 РУ – СДВР – инсп. В. Д..
ОСЪЖДА С. С. Ш. от [населено място], ЕГН [ЕГН], да заплати на Министерство на вътрешните работи /Столична дирекция на вътрешните работи/ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 / сто/ лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ: